

Doštnina
plačana v
gotovini

OD
M
E
V
IZ
A
F
R
I
K
E

AVGUST 1940

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. šte. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. šte. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

~~~~~  
Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Siromašni oltar uboge misijonske cerkvice v Afriki.

4. stran: Zamorske deklice, ki se pripravljajo na redovni poklic.

~~~~~  
Za uboge afriške misijone: Na pogrebščini pokojne Pavle Krapše nabrano za afriške misijone 80 din. — Prejeli iz Celja, Kr. P. c. 43. — Damska zbirka »Jožefišče« za afr. misijone 50 din. — N. N., Vipava, 50 lir za misijone v zahvalo za ozdravljenje otroka. — N. N. za botrinski dar zamorčku na ime »Jožef« 100 din. — N. N. ob priliki naše cerkvene slovesnosti Matere dobrega sveta v Ljubljani: 200 din za botrinski dar dvema zamorčkoma na ime »Peter« in »Pavel«, in 50 din za dva katekizma v zamorskem jeziku.

Presv. Srce Jezusovo naj tisočero vse povrne!

SPOMIN NA DRAGE UMRLE.

† Preč. g. Anton Skubic, dekan, Ribnica. — Preč. g. Anton Cirič, župnik, Gor. Petrovci. — G. Vidic, Zasip. — Marija Slabajna, Vevče. — Marija Marn, Ljubljana. — Antonija Golar, Sp. Senica. — Pavla Krapše, Lešje. — Franc Bezjak, Sr. Gasteraj. — Janez Šijanec, Grabšinci. — Ivana Juvan, Domžale. — Marija Stenovec, Cerklje. — Marija Drenik, Cerknica. — Marija Jeglič, Podbrezje. — Veronika Müller, Podpeca. — Martin Gluhak, Okoslavci. — Frančiška Hren, Verd. — Marija Breščani, Podmelce.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Priporočila v molitev. Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, služ. božji Mariji Tereziji Ledóchowski in drugim priprošnjikom: F. A. za ljubo zdravje težko bolnemu možu; M. B. L. v neki posebni zadevi; N. N. za ljubo zdravje in za srečen izid v važnih družinskih zadevah; M. V. P. da bi dobil mož službo pri železnici; M. A. S. za spreobrnjenje moža; K. V. T. za ljubo zdravje.

Cvet naših zamorskih sester. V sredi predstojnica.

Kako je bilo lepo na Velikega Šmarna dan

Vsa vesela piše s. Amabila, iz Kongregacije presv. Krvi v misijonu Mgolole v Vzh. Afriki, o prazniku Marijinega Vnebovzetja.

V našem vikarijatu Bagamoyo se je pred dvema letoma ustanovila kongregacija sester domačink v čast prečistemu Srcu Marijinemu. Že dolgo poprej smo imeli zbranih mnogo kandidatinj po raznih misijonskih postajah; ko pa je bil ustanovljen misijon Mgolole, so bile prve izmed teh preoblečene. Dne 15. avgusta 1938 pa bi morala biti druga preobleka črnih sester v Mgolole. In je Marija sama pokazala, kako ji je to všeč, ker 14 dni poprej je dospelo pismo od Klaverjeve družbe s poročilom, da je Družba pravkar odposlala nov harmonij za naš misijon. Skoraj nismo mogli upati, da bo dospel še do praznika; pa ga je vendarle pripeljal že naslednji tovorni avto iz Dar-es-Salaama. Harmonij je dospel nepoškodovan. In tako se je oglasil s svojimi milimi glasovi že 15. avgusta v kapeli v veliko veselje vseh, zlasti pa srečnih kandidatinj. Kako lepo se bo podal šele v novi misijonski cerkvi, ki jo bomo sezidali s samostanom vred.

Že poprej sem Vam poročala, kako majhne prostore imamo za noviciat. Tri sobe so, ki so bile poprej neke vrste skladišče. Zdaj je ena soba kapela, druga spalnica, tretja bi morala biti obednica, pa služi za vse. Imamo še eno kočo iz ilovice in s slamo krito, da v njej jemo; in tako more ona tretja soba služiti tudi za spalnico. V koči bi namreč ne bilo varno spati zaradi mohamedancev, ki v bližini stanujejo, in pa zaradi zveri. Me bele sestre, ki vzgajamo sestre domačinke, stanujemo v mali kmečki hišici tam poleg... Ali bi se našli dobrotniki, ki bi nam pomagali, da si postavimo lastno stanovanje? Saj zase ne mislimo napraviti nič velikega, ampak smo zadovoljne z najnujnejšim; toda ako naj se izobrazijo sestre domačinke za razne poklice v poznejšem življenju, je treba, da imamo zanje več prostorov. Ob poletni veliki vročini imeti nad seboj streho iz pločevine, tudi ni prijetna reč. Ob dežju pa streha propušča, ker je že stara in od rje razjedena.

Toda — nazaj k naši praznični slovesnosti! Osem dni pred praznikom je bilo okrog Mgolole vse tiho: bile so duhovne vaje. Potem so začeli prihajati starši in sorodniki bodočih sester. Vesele smo bile, ko smo videle, kako so starši začeli ceniti deviški stan svojih otrok. Oče in stric neke postulantinje, oba pogana in dozdej zagrizena nasprotnika, ki sta deklici delala polno zaprek, ker ne bo »poročne odkupnine«, sta prišla sedaj na predvečer praznika v misijon. Kar osupnili smo. Toda, ko smo ju prijazno pozdravili, sta rekla: »Prišla sva na slovesnost, da se bova veselila s svojim otrokom.« Kdo je bil tega bolj vesel, ko Katarina, sedaj sestra Alojzija! Iz srca se je Jezusu zahvalila za to milost. Toda še večje veselje jo je čakalo! Bog je med cerkveno slovesnostjo ganil srca obeh poganov, da sta obljubila Katarini, da bosta hodila k verskemu nauku in se dala krstiti, tako da bosta, ako Bog da, v dveh letih prišla k slovesnim obljubam že kot kristjana... Kako se je sestra Alojzija tega razveselila; pa tudi mi z njo.

Slovesnost se je vršila preprosto, a zelo ljubko in domače. Iz sosednih misijonov je prišlo mnogo patrov, bratov in sester. Tudi škof Munš je prišel v spremstvu našega apost. vikarja škofa Hilhorsta. Najprej je bila slovesna škofova maša s petjem in igranjem na harmoniju. Mojster v orglanju P. Šelen se je izkazal ta dan. Po sv. maši so božje neveste prejele preobleko iz rok prevzvišenega škofa, kar je bilo za sorodnike nekaj novega. Kaj takega še nikdar niso videli.

Po cerkveni slovesnosti je bilo vse veselo in razigrano, tako da je oživela puščava naokrog, ki je v njej doslej odmeval le glas leva in leoparda ali lajež hijen. Vsi so bili deležni obeda, pri katerem se je vrstilo meso, riž in pivo. Vse je mrgolelo, si pripovedovalo in se čudilo. Ko so se vsi srečni vračali na domove, se lahko reče, da je vsak nesel s seboj košček in predokus nebeškega veselja. Dolgo je trajalo, preden so se razšle trume na vse strani: proti Maskatu, Mhondi, Mgeti, Matombi, Tangeni in Morogoro.

Pozneje so nam povedali, kako so zamorci doma vsi zvesto pripovedovali, kar so videli in slišali. Tako je ta lepi Marijin praznik prinesel dušnega veselja tudi sorodnikom in znancem sester domačink in je milost božja topila tudi trda srca starih in zagrizenih poganov po doméh.

Toplo priporočamo noviciat in njega srečne stanovalke v molitev Vaši družbi in vsem misijonskim prijateljem.

Molitveni misijonski namen za mesec avgust:
Misijonski tisk.

Ali se nam bo res veselje v žalost spremenilo?

Piše p. Valentin, pasijonist v Farkwa, Vzh. Afrika.

To pismo prihaja iz najrevnejšega misijona v okolici Tanganyke. Živim že mnogo let kot misijonar med preprostim ljudstvom, ki je vedno bolj dovtetno za božjo blagovest.

Imamo 2500 kristjanov, ki žive res pravo notranje življenje. Katehumenov je pa nad 100. Po vsem okraju prav do skrajnih mej so katehistovske šole, 30 po številu. To je sad 10 letnega potrpežljivega dela, ki je bilo zelo težavno in naporno radi velikih razdalj in radi težkega jezika Kisandawe, ki ga ljudstvo govori s posebnim naglaševanjem in pogrkanjem.

Toda, ali se bo res naše veselje spremenilo v žalost? Srce mi je težko ob tej misli. Radi pomanjkanja denarja

Lepa pokrajina misijona Natal.

bomo morali opustiti mnogo zunanjih šol, in to baš sedaj, ko nas nek vaški poglavar lepo prosi, da naj v njegovi okolici odpremo dve novi šoli, ker njegovi ljudje bi radi postali kristjani. Ako pa mu ne bomo ustregli — pravi — potem nas bodo prehiteli nekatoliški učitelji.

Zelo bi potrebovali tudi sester, da bi vzele v svojo duhovno oskrbo deklice, ki so tukaj zelo velikim nevarnostim izpostavljene. Tudi bolniki bi jih potrebovali. Od vseh strani prihajajo v misijon po zdravniško pomoč, ker daleč naokrog ni nobenega zdravnika ali bolnišnice. Mnogo smo si že prizadevali, da bi dobili sestre; upamo, da jih dobimo vsaj zdaj v desetem letu, odkar je ustanovljen naš misijon. Izprva bodo morale stanovati v slamnati koči; toda pozneje bo že treba zidati zanje sestrsko hišo. Treba bo tudi misliti na to, kako se bodo preživele. Obračamo se na Vas za izredni prispevek, ki naj Vam do njega pripomorejo Vaši dobrotniki. Duše, ki so v nevarnosti, da se pogubé, kličejo na pomoč. O, nikar nam ne odtegnite svoje pomoči. To bi bila škoda za toliko duš, ki bi rade bile božji otroci in kot taki tudi ostale.

Zamorci hrepene po Bogu.

Škof Paulissen iz Lyonske misijonske družbe, apostol. vikar v Kumasi, nam je poslal sledeče zajemljivo poročilo mladega misijonarja P. Mondeja, kjer ta opisuje svoje znanstveno potovanje v še nepreiskane kraje vikarijata. Škof sam dostavlja naslednje:

Pokorni navodilom sv. očeta skušamo priti vedno globlje v poganske pokrajine. V našem vikarijatu so še trije kraji, kamor doslej še nismo mogli priti. En tak kraj je Banda. Ker sam nisem mogel tja, sem poslal dva patra na neke vrste poizvedovalno službo. Prav te dni sta mi poslala obširno poročilo, ki Vam ga v prepisu prilagam.

Zemljepisna lega. Banda je edina pokrajina v Ashanti (vikarijat Kumasi), kamor do l. 1939 še ni bila stopila noga katoliškega misijonarja. Je najbolj severni del pokrajine Ashanti. Na karti ima obliko trikota. Po večini dela črna Wolta mejo proti Slonovemu obrežju. Sega globoko proti severu in se zajeda v Zlato obrežje; vendar spada k zvezi Ashanti. Banda sicer ni kakor drugi kraji Ashantija, ki so gosto porasli z gozdovi. Banda je peščen kraj in, kjer prehaja v gorovje, zelo kamenit. Pusta dežela skoro brez rastlinja.

Naša pot. Okraj Banda spada v področje našega misijona Berekum, ki je 160 km severozahodno od Kumasi. Od Berekuma pelje avto-cesta proti severu do Šampa. Od tod gre le ozka steza preko gričastih obronkov. Dva dni hodá, pa si v Bandi. Okrajni poglavar, ki je zvedel, kaj nameravamo, nam je odsvetoval, da bi hodili peš, ker so pota slaba in nikjer ni kake hiše, kjer bi mogli prenočiti. Silil je, da naj se peljemo po cesti Wenchi—Banda—Ukwanta, potem pa peš do konca. Ker je bil izkušen v tem kraju, smo ga ubogali. Morali smo si preskrbeti nosačev kristjanov, kar je bolj varno, ko da bi v tuji deželi iskali spremljevalcev med pogani. Nakupili smo v Wenchi živeža za nas vse, za slovo smo še obiskali okrajnega komisarja in smo se odpravili do Nkwanta, kjer smo prenočili.

Zjutraj zgodaj smo nadaljevali pot peš. Prvi dve uri je šlo prav gladko. Svež jutranji zrak nam je vel nasproti; toda čim više je vstajalo sonce, tem težavnejša je bila naša pot. Veter je ponehal, daleč naokrog pa nobenega drevesa, da bi se ohladili v njegovi senci. Sami kameniti hribi in peščena pot pod nogami. Sončna luč se je neusmiljeno odbijala od peščenca. Vročina je postala neznosna. Ko smo dospeli na zadnji hrib, smo v nižini pred seboj zagledali

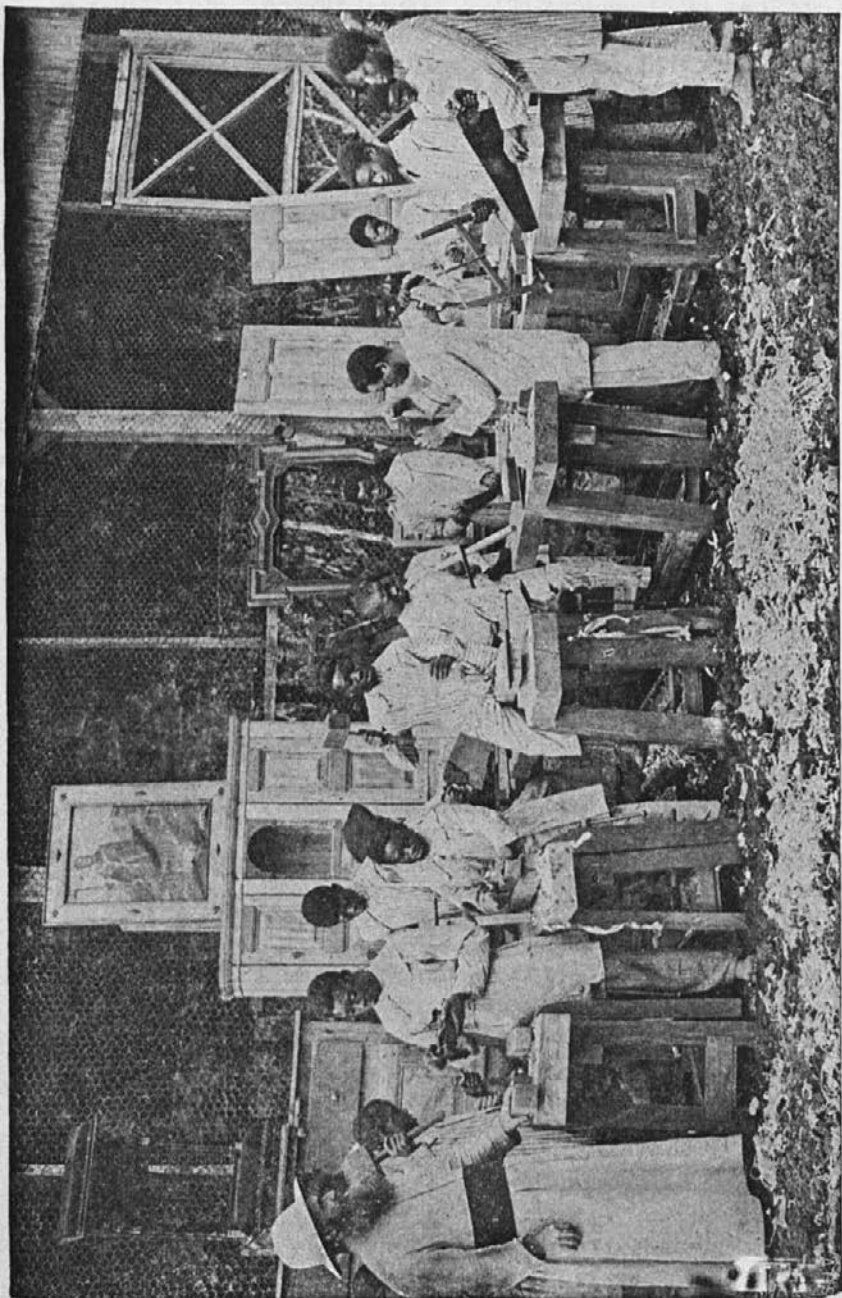
črno Wolto. Zelo smo se razveselili v nadi, da se bomo mogli kmalu odpočiti. Toda nobenega broda in brodnika ni bilo, ki bi nas prepeljal na ono stran. Naposled smo priklicali nekaj čolnarjev, ki so nas v čolnih prepeljali na drugi breg. Zlezli smo po strmem pobočju navzgor in kmalu prišli v Bui, ki je prva vas v pokrajini Banda.

Okrajni komisar nam je bil dal priporočilno pismo na vaškega poglavarja. To nam je zelo dobro prišlo zlasti pri preskrbi drvá in vode. Bog vé kedaj že niso vaščani videli Evropejca med seboj; ker mlado in staro je strmelo v nas in opazovalo vsako našo kretnjo — seveda iz primerne daljave. Žal da nismo razumeli njih jezika, zato tudi nismo vedeli, kaj vse so ugibali o nas.

Kmalu je prišel vaški poglavar s svojim tajnikom. Povedali smo mu, zakaj smo prišli. Vesel nas je bil in nam je za kosilo poslal kokoš in nekaj sladkih koreninic. Zvečer smo ga obiskali na domu, prav za prav pred domom. Tam pod košatim drevesom se je namreč zbrala večina zamorskih vaščanov, med njimi tolmač, ki je znal narečje Ashanti. Mi smo govorili angleško, naš katehist je prestavil v Ashanti, tolmač pa v Banda. Ljudem smo bolj na široko razložili, zakaj smo prišli v deželo. Pripovedovali smo jim o naši veliki cerkvi v Kumasi in kako da imamo že po več vaseh misijone. Vsi so pazljivo poslušali. Naposled je poglavar izjavil, da je zadovoljen z našim pojasnilom in da vidi, da smo prišli z lepim namenom. On da je že čul o katoliški cerkvi in da se ne bo ustavljal, ako bo kdo njegovih hotel biti kristjan. On je sicer poglavar čez malo ljudi, zato nam ne more mnogo obetati, dokler nismo govorili z višjim poglavarjem Omahene v Bandi. Kar bo on odločil, to bo veljalo za vso deželo.

Ta odgovor je bil sicer precej nedoločen, vendar smo se veseli in z zaupanjem poslovili in šli v svoje prenočišče. Torej višji poglavar Omahene bo odločil o nadaljnjem.

K višjemu poglavarju. Drugo jutro smo odpotovali proti Bandi. Pot je bila prav tako dolgočasna kot prejšnji dan, le da še bolj vroča. Ko smo dospeli tja, je bilo že poldne, hitro smo poiskali streho in senco. Potem so sledili običajni pozdravi kakor včeraj, le da višji poglavar ni prišel sam, ampak je poslal namestnika. Popoldne smo poslali k poglavarju moža s prošnjo, ako nas sprejme. Dobili smo dovoljenje. Obiskali smo ga v njegovi »palači«, ki je bila iz ilovke. Zopet smo morali imeti tolmača. Poglavar ni nič govoril, ampak samo pokimal z glavo. Prosili smo

Pod nadzorstvom misijonarjev se nauče zamorci tudi koristnega rokodelstva.

ga, naj za drugi dan skliče srenjo. Obljubil je. Nato smo odšli, ne vedoč, kakšen vtis smo zapustili. To smo imeli kmalu zvedeti. Komaj smo prišli v svoje stanovanje, so že prišli odposlanci Omahene s kokošmi, sladkimi koreninicami in jajci: znamenje, da nam je poglavar naklonjen. Veseli smo bili in polni zaupanja za drugi dan.

Drugo jutro smo imeli sv. mašo v stanovanju. Poleg naših nosačev so bili navzoči tudi štirje kristjani iz plemena Dagari, ki že zdavnaj niso več upali, da bodo še kedaj videli katoliškega duhovnika. Pred hišo se je zbralo mnogo domačinov, ki so bili radovedni, kaj se znotraj godi. Mi smo molili k Bogu, da bi dal in uredil tako, da bi ti ljudje kmalu bili ovce njegove črede. Popoldne je zapel boben, in klicar je ljudem oznanil, da bodo beli ljudje imeli zvečer nagovor na ljudstvo.

Ljudski shod. Nekaj po sončnem zahodu so nam povedali, da so poglavar, starešine in ljudstvo zbrani na vaškem trgu. Bila je lepa svetla noč. Na sredi je sedel poglavar, okrog njega v polkrogu pa starešine na nizkih stolčkih. Prve pol ure smo napravili s stiskanjem rok in s pozdravljanjem in s tem, da smo na dolgo in široko razlagali, zakaj smo prišli. Potem je dal poglavar znamenje, da naj govorimo. Mi smo s preprosto besedo pojasnili, kako je vsak človek dolžan, da Bogu služi, in pa da katoliška Cerkev podrobno uči, kako se mora Bogu služiti. Tu da ni časa, da bi se prepirali o bogoslovskih zadevah, ali da bi imeli dolge branilne govore. (Vedeli smo, imamo pred seboj pogane, ki mnogi izmed njih že čutijo, da poganstvo ne zadovoljuje več mlajših in zavednejših med njimi.) Govorili smo o lepoti in o pomenu katoliške Cerkve, kako je razširjena preko vse zemlje in ima svoje ude in častilce v deželah, ki so še bolj oddaljene kot je Banda. Pri njih da je sicer krščanstvo še malo poznano, a da je čas, da se sedaj ž njim seznanijo.

Govorili smo kako uro. Potem je povedal Omahene svojemu tolmaču nekaj na uho. Ta je vstal in v imenu svojega gospodarja izjavil: »Veliki poglavar se vam za vaše besede lepo zahvaljuje. On je že bil v Kumasi in je tam videl veliko cerkev. Da mora vsakdo Bogu služiti, to vedo tudi pogani in mu po svoje služijo. Vi beli kažete novo pot, kako Bogu služiti. Vemo, da so beli ljudje učeni ljudje in da zato vedo, kako treba Bogu služiti. Naj se zgodi, kakor Bog veli. Poglavar bi rad videl, da se vpelje krščanska vera v naše kraje, ker bi to bilo v blagoslov in srečo

vsem ljudem. Kristjani bi molili k svojemu Bogu, da naj varuje deželo in ljudi. Zato je Cerkev potrebna in on ji ne bo nasprotoval. Vsakemu je na voljo dano, da postane kristjan; tudi poglavarjeve žene smejo biti kristjane. (To je bilo prav posebno dovoljenje zato, ker sicer žene poglavarjev ne smejo same odločati.) Poglavar vam bo dal leho zemlje, da boste mogli postaviti cerkev. Prostor si sami izberite. Svojo vero pa lahko širite po vsej deželi.«

Po teh besedah je tolmač sedel. Po njegovih odkritih besedah nismo mogli dvomiti, da nam je poglavar naklonjen. Bili smo presenečeni nad dobroto in trdno smo zapali, da bo Bog pomagal pri vsem. Zahvalili smo se poglavarju za njegovo prijaznost in smo mu obljubili, da bomo o vsem natančno poročali škofu. Upamo, da bomo prav v kratkem lahko vpeljali misijon v njegovi deželi. Želeli smo njemu in vsem lahko noč in smo odšli v svoje prenočišče. Naslednje jutro smo poiskali primeren prostor za cerkev. Potem smo se poslovili od poglavarja in njegovih in se podali na pot proti domu.

Vera. Pozneje smo se prepričali, da je večina prebivalcev Banda poganska, kar je bilo res čudno, ko so bila vsa sosedna plemena sprejela islam. Mohamedanci, kar jih je bilo v Banda, so se vsi izselili v Wenchi.

Vera poganskih Banda je malikovalstvo; vendar nismo našli pri njih niti malikovalskih oltarjev niti duhovnikov. Vsaka rodbina je imela lastne hišne malike, ki so bili pod oskrbstvom družinskega očeta. O posebnih prilikah so tem malikom darovali kokoši. S kokošjo krvjo so namažali stene, meso pa pojedli.

Zopet doma. S svojega potovanja smo prinesli prav ugodne vtise. Priznati moramo, da so nas prebivalci Bande povsod prijazno sprejeli. Pozneje smo zvedeli, da so ti ljudje že večkrat prosili za katoliške duhovnike. Zato smo prepričani, da je prišel čas, ko bodo po večini, zlasti pa mladina, zapustili poganstvo in da bo misijon, ki ga hočemo ustanoviti, prinesel lepih sadov. Dozdaj niso hoteli biti niti mohamedanci niti protestanti, kar kaže pripravljenost za katoliško vero.

Težava bo le ta, kako priti do denarja, da ustanovimo misijon. En katehist se je že ponudil, da gre v Banda. Toda za vzdrževanje njega in žene bomo morali mi skrbeti. Ako le denarno vprašanje rešimo, sem prepričan, da bo Banda pridobljena za Kristusa.

Sestanek ravnateljev v Basankusu

Zelo zajemljivo poroča msgr. Wantenaar, apost. prefekt v Basankusu (Belgijski Kongo):

Lani so se sestali misijonski predstojniki tu v glavnem misijonu. Letos pa je bil sestanek vseh šolskih ravnateljev in nadzornikov, skupno 15 duhovnikov. Delali so duhovne vaje in naposled imeli skupen posvet.

Prav hrupno so se zbrali, ker skoro vsak je prišel na motornem kolesu. Nekateri so se videli prvič v življenju; ker vzhodna in zahodna meja našega okraja sta 900 km oddaljeni. Toda daljave izginjajo tudi pri nas, zato ker so povsod že precej dobre ceste; zato morem priti celo v Simba v 4—5 dneh. In to je naš »Daljni vzhod«. Ker so se ti šolski ravnatelji prvič videli, so si imeli tudi marsikaj povedati. Ni čuda, da se je posvetovanje raztegnilo na tri dni.

Marsikaj zajemljivega so si povedali iz lastnihkušenj. Tako je pripovedoval neki misijonar, kako je navadil zamorčke igrati gledališče. Za snov jim je dal zgodbo o egiptovskem Jožefu, ki naj jo dramatično vprizore. Izprva so domači učitelji vodili zadevo, pozneje so dečki vse sami vzeli na svoje rame. Razdelili so si vloge in vprizorili igro, ki je trajala dve do tri ure, ne da bi si bili poprej zapisali besedilo. Vsak je znal svojo vlogo, pa ne po besedi (ker beseda je prišla sama po sebi). Dejanje pa je sledilo logično in brez presledkov. Zato pa je vsaka ponovitev igre prav za prav čisto nova igra. Na Veliko noč so igrali za kristjane, ki so bili prišli od vseh strani na praznik. Gledalci so bili presenečeni in navdušeni, zlasti so občudovali petje, ki je bilo prirejeno po domačih napevih. Zato je vsak lahko pel in nekateri so petje spremljevali s preprostimi godali.

Drugi misijonar je pripovedoval, kako so njegovi prvobhajanci katekizem nazorno predstavljali, namesto da bi ga bili na pamet pripovedovali. Ukazal je n. pr. dečku: »Pokaži, kaj mora storiti duhovnik, ako ga kličejo k umirajočemu kristjanu.« Ta se je kot »duhovnik« prav resno obrnil do svojega tovariša in mu rekel: »Ti si katehist. Pojdi in poglej, ali je bolnikova koča posnažena in pometena, da ne bom sv. zakramentov delil sredi navlake in nesnage.« Drugemu je rekel: »Ti si bolnik. Leži na tla!« K tovarišem: »Stopite nekoliko nazaj, da ga morem spovedati.« In tako naprej. Katekizem in odgovori so bili vsi v

dramatični obliki. Vmes pa so si stavili »igralci« vprašanja in nanja odgovarjali, n. pr. o spovedi, sv. maziljenju, sv. obhajilu itd.

Tako so si duhovniki na sestanku povedali še to in ono iz lastnih skušenj. In vse to so porabili potem doma v veliko korist šole in učencev.

Zrelo klasje

Poroča sestra Majela, misijonarka Dragoc. Krvi, Mgolole, Vzh. Afrika.

Pred leti ste nam pomagali dozidati internat za deklice v Matombo. Naj Vam danes povem o blagih sadovih, ki so prišli po tej ustanovi.

Ko smo sestre pred šestimi leti prišle v Matombo, so bile žene in dekleta že precej poučene v krščanstvu. Klasje je že rumenelo. Jezus si je bil izbral že nekaj nevest in jih odločil za samski stan, le da je zavest poklica še spala v srcih. Marsikatera teh nam je pozneje priznala, kako je na tistem hrepenela po samostanskem življenju. Ko nas je zagledala, se je zavedela: »To hočem biti!«

Toda treba jim je bilo še mnogo boja. Starši in sorodniki so se upirali, da bi njih hčerka postala redovnica; to pa zato, ker dotlej samskega stanu sploh niso cenili, in pa, kar je bilo še važnejše: ker bi na ta način bila izgubljena odkupnina pri omožitvi.

Preden smo imele lastno bivališče, smo mogle za take deklice le malo storiti; bile so na milost in nemilost izročene staršem in običaju. Ko pa smo si po Vaši pomoči postavile zavod, so takoj začele prihajati deklice in me smo jih bile zelo vesele. Nekatere so se pripravljale, da sklenejo krščanski zakon in si ustanove pošteno družino. Druge pa so se odločile za redovniško življenje. Med vsemi je bila lepa vzajemnost in krščanska ljubezen. Sicer si je hudobni duh zelo prizadeval, da nam iztrga te nedolžne duše, a se mu ni posrečilo. Deklice so se hrabro borile za svojo nedolžnost in svoj poklic, kot se to krščanskim devicam spodobi. Ko so jih domači zmerjali, obkladali s primki in sramotili, jih je to le še bolj potrjevalo v njih sklepah, da se hočejo Jezusu posvetiti za vse življenje, Bog pa jim je pomagal in jih krepčal s svojo milostjo.

Prav tak pogum so pokazali tudi nekateri starši. Ko sem povedala neki materi, da se njena hči želi kot redovnica popolnoma Bogu posvetiti in sem jo vprašala, kaj ona

Misijonarke se odpravijo na konjih na daljna misijonska potovanja.

na to reče, tedaj je sklenila roke in hvaležno pogledala proti nebu in rekla besede, ki jih nikdar ne bom pozabila: »O Bog, zahvaljen bodi, da si se ozrl na mojega otroka. Vzemi ga. Z veseljem ti ga dajem!« In oče? Tudi on je bil srečen in je obljubil, da bo branil svojo hčerko proti sorodnikom, ki že zdaj komaj čakajo, kedaj bodo prišli do »poročnega daru«. Tako sta oče in mati tudi storila.

Nekemu drugemu očetu — mati je bila že umrla — sem govorila o tem, kako Bog njegovega otroka kliče k sebi in ga prosila, naj dovoli, da stopi hčerka v samostan. Mislila sem, da bo ugovarjal, toda namesto tega je ves vesel blagoslovil svojo edino hčerko in še obljubil, da bo vsak dan zmolil zanjo rožni venec za stanovitnost v njenem sklepu. Tudi on je ostal trden do konca.

Sedem deklic je sedaj v Mgolole v noviciatu. Na praznik Marijinega Vnebovzetja so tri od teh bile preoblečene. Druge se bore s svojimi sorodniki, da jim dovolijo v samostan. Priporočam jih v molitev Vam in vsem misijonskim prijateljem. Te mlade duše so res potrebne molitve, da bodo mogle vzdržati. Boj je težak, ker satan vidi, da se mu majejo tla. Naša sv. Cerkev pa želi, da bi bilo čim več poklicev izmed domačega ljudstva.

Jaz sem sedaj tudi v zavodu za novinke. Sveta pokorščina mi je odkazala kraj delovanja tukaj med božjimi nevesticami. Bog že ve, kaj dela. Izprva sem smela biti svestovalka deklicam tam zunaj med svetom; zdaj pa sem jim tukaj mati in voditeljica na potu k večji popolnosti. Prosim, molite tudi zame, da bom mogla svojo dolžnost prav vršiti.

Še nekaj bi rada prosila. Ali bi nam mogli poslati nekaj kosov blaga, da bi si kandidatkinje sešile delovno obleko in perilo? Vse krpe smo že pobrale po vseh kotih in predelujemo in preobračamo stare obleke, dokler le še kak šiv drži. In ko bi imeli še en šivalni stroj, da bi se kandidatkinje šivati učile na njem!

Naše gojenke vsak dan molijo in se premagujejo za svoje blage dobrotnike.

Kratka misijonska poročila.

Zdi se, da je nemogoče. Čeprav je število naših kristjanov veliko, imamo še vedno zelo majhno cerkev, tako da nikdar ne morejo vsi noter, ki pridejo vsako nedeljo od blizu in daleč. Imamo sicer pravico, da sme imeti vsak misijonar ob nedeljah po dve sv. maši, pa tudi to ne zadostuje. Mnogo kristjanov mora ostati vsako nedeljo zunaj cerkve. Zato je že pokojni P. Žeger (umrl novembra 1938) začel zidati novo cerkev v marcu 1937. Po njegovi smrti sem jaz delo prevzel in storim kar morem, da bi dokončal začetno delo, a se zdi, da je nemogoče. Sredstva so vsa pošla. Tako je, ko da bi sam hudi duh oviral naše delo. Vendar poguma ne izgubimo in se zaupno obračamo do svojih dobrotnikov za pomoč in sv. Jožefu se priporočamo. Naši domačini prav krepko pomagajo pri zidavi. Žene in dekleta so pomagale kopati temelje, nosile les iz gozda, pesek za opeko in povsod pomagale, kjer je bilo lažje delo. Možje pa z volovsko vprego vozijo kamene in opeko. Tako so res mnogo storili in žrtvovali, da bi kdaj imeli svojo cerkev. Bog usliši njih željo.

P. Becker, Mariannahill,
Južna Afrika.

Bogu bodi hvala. Ustanovili smo šolo za katehiste in upam, da bo donášala lepih sadov. Naši zamorec žele biti kristjani, če je le kdo tu, ki jih v veri pouči. Vsem misijonskim prijateljem naše delo priporočam v molitev.

Apostolski prefekt v Ambanja.

Močne hiše so naše šole. Eno tako smo zdaj dozidali. Poprej je služila temu navadna prstena koča. Ta šola pa je prostorna, za 600 otrok. Taka šola napravi mnogo dobrega, če se le prav vodi, ker ljudje zelo cenijo šolo in krščansko vero.

P. O' Connell, Nigeria.

Mnogo skrbi imamo. Prečastiti škof Rogan in naša vrhovna prednica sta sklenila, da se v Soppo zida sestrška hiša. Samostan še ni čisto dovršen; nima še vrat in oken. Tam je šola za dečke, ki sprejme 170 učencev; žal, da šole za deklice še ni. Zato bomo za silo postavili večjo kočo, tako da bo mogoče začeti s poukom. Ker pa to ne bo pravo šolsko poslopje po oblastnih predpisih, zato se ne moremo nadejati nobene podpore od vlade. Mi pa smo tako revni. Zato bomo le začeli z zidanjem pravilne šole, da nam bo drugo leto vladá prišla

na pomoč. Poleg šolskih sob bo treba še kuhinje, pralnice in delavnice za učenke. Radi bi tudi postavili malo kapelico, da bi bili vsak dan pri sv. maši. Vi ste bili do zdaj tako dobri do nas, zato upam, da nas tudi v prihodnje ne boste pozabili. Naši zamorčki vsak dan molijo za dobrotnike.

S. M. Jozefa, Soppo, Kamerun.

Iz Swakopmunda. Zavoji so prišli nepoškodovani po pošti. Bolniška sestra je bila posebno vesela čaja in kamilic. Bog povrni dobrim ljudem, ki so čaj nabrali, in jim šteje vsako perese v dobro delo. Pa tudi drugih zavojev smo bili veseli. Zlasti lepi so kropilčki za blagoslovljeno vodo in bodo lepo poročno darilo novoporočencem. Oblekice so tudi lepe in ročni izdelki in podobice! Večje podobe so ljudje takoj spravili v okvir.

Velikega pomena je to, da na ta način spravimo mnogo dobrih podob v koč družinam.

Nedavno smo imeli procesijo s sv. Rešnjim Telesom, ki so se je ljudje mnogoštevilno udeležili. Najvažnejšo vlogo so imeli šolski otroci, zlasti male deklice, ki so potresale cvetlice. In pa mašni strežniki! Da bi videli malega Tomaža, kako je pridno zvonil v svoji uniformi. Pet let je star, a je korenjak, in vsi ga imamo radi.

Pred nekaj tedni je vstopilo pet novih otrok v šolo. Prišli so iz oddaljenih vasi in o Bogu in cerkvi niso še nič slišali. Moralo bo steči še precej vode po strugi, preden bodo godni za sv. zakramente. Toda taki otroci hitro napredujejo, in je veselje vzgajati jih.

S. Kalista, benediktinka, Swakopmund.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pomoč v bolezni. Napadla me je močna španska bolezen, obupno me je bolela glava. Zatečem se z vsem zaupanjem k služabnici božji, položim njeno relikvijo na bolečo mesto in obljubim misijonski dar in javno zahvalo v Odmevu, če bom uslišana. Že čez 10 minut so bolečine ponehale. Tisočera hvala! Priporočim se ji še v neki drugi veliki nadlogi in tudi drugim priporočam, da se v vseh zadevah k njej zatekajo. Ako bom v svoji sedanji zadevi uslišana, obljubim podpirati misijone vse življenje.

E. S. K., Obrež-Središče.

Javno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja moje žene ter se ji še nadalje priporočam za popolno ozdravljenje. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku.

Franjo in Marija Balazič.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam misijonski dar.

Z. T., Ljubljana.

Srčno se zahvalim Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in za ozdravljenje roke in noge. V zahvalo pošiljam zamorčku za katekizem.

Milica B., Topolščica.

Iskrena hvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

F. P., Ljubljana.

Pogosto sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in se ji priporočala v raznih težavah in sem bila uslišana. Pristrčno se ji zahvalim in še nadalje priporočam. Pošiljam obljubljeni dar in prosim objavo v Odmevu.

N. N., Ribnica na Pohorju.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam obljubljeni dar.

N. N., Preddvor.

Dolžnost obljube me veže, da se prav iz srca zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in dobljeno zdravje. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku na ime Ivan. — Še nadalje se ji priporočam v važni zadevi in jo prosim pomoči. Marija Terezija, ne zapusti me in usliši mojo prošnjo.

K. R., Gajovci.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje in vse prejete milosti. Priporočam ji še svojega sina in neko ženo, da bi ozdravela brez operacije. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime Marija.

A. K., Krka.

Prisrčna hvala Mariji Tereziji Ledóchowski in se ji še nadalje priporočam. Pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime Frančiška.

Neimenovana.

Pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime Marija Terezija. V neki zelo važni zadevi sem se služabnici božji priporočala in sem bila uslišana. Zato svojo obljubo izpolnujem in se Mariji Tereziji še nadalje priporočam za dušni mir in srečo v družini.

M. P. K. B.

Prisrčna zahvala Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje in se ji še nadalje priporočam.

A. O. C. D.

V boleznih hčerke sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in mi je pomagala. Zahvaljujem se in pošiljam obljubljeni misijonski dar.

M. Valerija, Jesenice.

Padla sem in zlomila se mi je kost v roki. Začela sem opravljati devetdnevnicu k Mariji Tereziji Ledóchowski in ozdravela sem, ne da bi šla k zdravniku. Tisočera zahvala ljubi nebeški zdravnici!

Z. M., Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji se zahvaljujem za večkrat uslišane prošnje in se ji še dalje priporočam.

M. L., P.

V zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo pošiljam botrinski dar zamorčku na ime »Florijan« in se ji še nadalje priporočam.

A. S., Dobrava - Vintgar.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za varstvo na potovanju. V zahvalo pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorčku na ime Jožef.

M. Sivec, Gimna, Afrika.

Dolžnost me veže, da se zahvalim blagopokojni grofici Mariji Tereziji Lodóchowski za večkrat uslišane prošnje. Priporočam se ji še v neki zadevi, če bo prošnja uslišana, pošljem misijonski dar.
Hvaležna R. Z. iz Trbovelj.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji, da je ljubi sinček zopet ozdravel in pošiljam misijonski dar.
T. P.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje. V zahvalo pošiljam dar in se ji še priporočam v nekih zadevah.
M. Š., L.

Tisočera zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje ter se ji še nadalje priporočam v neki važni zadevi in za ljubo zdravje v naši družini.
M. C.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.
K. Š.

Imela sem dolgo hude bolečine. Zatekla sem se k služabnici božji in se ji priporočila za ljubo zdravje. Nazadnje sem začela opravljati devetdnevnicu v čast presv. Srcu Jezusovemu, naj me na njeno priprošnjo usliši. In glej, še isti trenutek so bolečine prenehale. Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji za dobljeno zdravje in pošiljam boltrinski dar zamorski deklici na ime Angela. Še nadalje se ji priporočam.
M. Š., Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za večkratno uslišanje in se ji še nadalje priporočam.
I. Jurjec.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo:
N. N., Tomačevo, za milost žive vere. — N. N., za zboljšanje domačih razmer. — J. N., Ribnica, v neki važni zadevi. — Č. R., Maribor, za dober uspeh v šoli. — M. P. K. za spreobrnjenje brata in več drugih oseb. — K. R., N. R., da bi dobil mož dobro službo. — N. N. za ljubo zdravje prijateljici v boleznih, kjer so zdravniki odklonili svojo pomoč. — K. M., V. M., za pomoč v neki važni zadevi. — A. Š., Maribor, za pomoč v gmotni in neki drugi nujni zadevi. — A. S., Laverca, za zdravje. — I. J., L., da bi dobil sin zaželeno službo. — Neki dijak se priporoča za srečen izpit. — Č. Rado za pomoč pri izpitu, da bi dobro dokončal šolo. — U. B., Št. Vid, se priporoča za ljubo zdravje in za pomoč v neki drugi zelo težki zadevi. — C. M., P., za uslišanje v važni zadevi. — Ig. P. se priporoča in prosi, da bi se rana, ki se je po težki operaciji odprla, zopet zacelila. — J. R. za pomoč bratu, da bi ostal zvest verskim načelom in da ostane zvest kongreganist. — N. O., priporočam mami zamorčkov svojega sina, da bi se spreobrnil in ozdravel. — Š. C. za ozdravljenje v hudi bolezni. — Č. A. za spreobrnjenje moža, da bi sin srečno izvršil izpit in za uslišanje več prošenj. — Mara se iskreno proporoča božji služabnici, da bi ljuba mama, ki je težko bolna, ozdravela.

POPOLNI ODPUSTEK

za člana Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
dne 24. avgusta, sv. Jernej, apostol.

Ponatis članek iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Jugoslov. tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Veselje mladih in starih je ljubki misijonski listič

„Zamorček“.

Prinaša lepe slike, zanimive in poučne zamorske povestice, igre, popis afriških živali, uganke itd.

Ta vzgojni mladinski list čč. gg. katehetom in cenjenim staršem najtopleje priporočamo. Številke na ogled pošljemo zastonj.

Letna naročnina 7 din (3 L).

Popust:

Pri skupnem naročilu 10 do 30 izvodov stane 1 izvod *samo 6 din.*

Pri skupnem naročilu 30 ali več izvodov stane 1 izvod *samo 5 din.*

Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Tudi jaz?

Da, tudi ti lahko postaneš *podpornik ali podpornica Družbe sv. Petra Klaverja.*

Družba sv. Petra Klaverja zasleduje najvzvišenejši namen: rešitev duš, spreobrnjenje poganov, odkup ubogih sužnjev.

Zato tudi vsi tisti, ki jo podpirajo na kakršen koli način ter ji pomagajo s prispevki, postanejo deležni teh zaslug. Deležni so vseh molitev, katere vsak dan opravljajo misijonarji, spreobrnjeni zamorci in Družba sv. Petra Klaverja.

Kaj naj storim, da postanem *podpornik Klaverjeve družbe?*

Prispevaj *letno 5 din* (3 lire). Ime je treba prijaviti istočasno, ko pošljete članarino. Nato dobite sprejemno podobico. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Zahvala. Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, škofu Baragi, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóčovski: V. L. za uslišano prošnjo in se še nadalje priporoča; dve osebi iz Ljubljane se zahvaljujeta za uslišane prošnje; L. T. se zahvali za pomoč v več zadevah in se še priporoča; A. P., Ljubljana, se zahvali za uslišano prošnjo in se še nadalje priporoča.

Misijonske kandidatkinje tolčejo žito, ker nimajo mline.